

Intérieur.

grond viel. Met een onhandig verschrikt: I be-beg your pardon, had hij naar haar parasol gekeken en zich met het oprapen daarvan zoo lang bedacht, dat zij het zelf deed. Haar minachtend spotlachje riep een verlegen blozen op zijn mager bleek gezicht.

Onhandige mannen kon zij niet uitstaan.

Bij Liverpool-station verliet zij haastig de coupee. Zij zag hoe twee heeren haar opmerkten. De een moest met den trein mee. Het platform aflopend, ging zij dicht langs den ander heen en beantwoordde zijn brutaal kijken met een flauwen glimlach.

Een oude heer klampte hem aan met een jovialen groet en de uitdrukking van ongeduld op zijn knap gelaat streelde haar behaagzucht.

Toen riep zij een omnibus aan en liet zich naar Queen Victoriastreet rijden.

Op haar vraag of Mr. Copper op zijn kantoor was, kreeg zij een bevestigend antwoord en de jongste bediende ging haar voor.

James Copper zat in zijn werk verdiept. Het kloppen op de deur met een kort „binnen” beantwoordend, keek hij eerst van zijn boeken op, toen hij achter zich een geurisch van vrouwekleeren hoorde en een fijne violet geur om hem heen waaide.

Toen, Mrs. Dickson bemerkend, schoof hij zijn stoel achteruit en stond op, om haar te verwelkomen.

— Je verwachtte niet, mij te zien, is 't wel James?! lachte zij.

— Neen — antwoordde Mr. Copper droog. Het minst van alles verwachtte ik u hier te zien, Mrs. Dickson.

Het kantoor was een ruim vertrek, maar het was er kaal en ongezellig gemeubeld. Een tafel met zes ouderwetsche lederen stoelen, een groot bureau en een klein zijtafeltje, waarop een karaf water met twee glazen, waren juist voldoende, om de ruimte te vullen. Het behangsel had een egaal verschoten kleur en werd aan een der wanden voor het grootste deel bedekt door een groote kaart van Engeland en Ierland, een paar reclameplaten en een kantoorkalender.

Mrs. Dickson legde haar parasol op tafel en begon langzaam haar handschoenen uit te trekken.

Mr. Copper schoof een der stoelen bij de

tafel en bood Mrs. Dickson aan te gaan zitten. Zijn kantoorstoel omdraaiend, nam hij zelf daarop plaats.

— Ik kan niet zeggen, dat je mij bijzonder hartelijk verwelkomt, Jemmy, zeide zij, haar handschoenen samenvouwend en ze naast haar parasol op tafel leggend.

— 't Is mij zeer aangenaam u hier bij mij te zien, Mrs. Dickson. Een sluwe spot lichte uit zijn dicht geknepen oogen.

— 't komt me voor, dat je me een korten tijd geleden anders begroet zou hebben. Waarom geef je me geen zoen?

Mr. Copper liet een kort spotlachje hooren.

— Waarin kan ik u van dienst zijn, Mrs. Dickson?

— Zeg me eerst, dat je werkelijk blij bent, me hier te zien.

— Dat heb ik toch gezegd, niet waar? En ik zou niets liever wenschen, dan te weten te komen, waarin ik van dienst kan zijn.

— Je begrijpt heel goed, waarom ik kom.

— U spreekt in raadselen, Mrs. Dickson.

Haar drift om zijn spotzucht beheerschend, schoof zij haar stoel wat nader tot den zijnen en legde haar hand op zijn arm.

— Schei uit met dat afschuwelijke „Mrs. Dickson” en geef me eerst een zoen.

Hij zoende haar vluchtig op de wang.

Een oogenblik haar zelfbeheersching verliezend, schoof zij driftig van hem af.

— Zóó hoeft het ook niet, zei zij boos. Ik zou tenminste oprechtheid van je kunnen verwachten.

— Wat een dwaasheid, antwoordde hij schouderophalend.

— Dwaasheid . . . herhaalde zij met minachting. Je weet evengoed als ik, dat het géén dwaasheid is. Je hebt genoeg van me, is 't niet? En je verbeeldt je verliefd te zijn op Ellen. Zij beefde van opwinding.

— Geen scène's Mrs. Dickson, zei hij koel. Zij lachte met een schampere woede.

— Je bent nog te laf om het te bekennen.

— Wat een onnutte opwinding, weerde hij kalm af.

Hij hield spelend een vouwbeen tusschen zijn vingers.

Zijn kalmte maakt haar dol.